

- אמא שלי לא היתה אישה קלה, אבל אני יודע שהיו בה את כל התכונות של לביאה אמיתית. היא לא פחדה! היא קיבלה החלטות, היא עשתה והיא נלחמה על מה שחשוב. היו לה כמה דברים חשובים בחיים - 188, בעלי חיים, אומנות, ואותי. היא הספיקה לחיות ולעשות המון, אבל בתפיסתי, יותר מכל דבר אחר בעולם היה חשוב לה להיות אמא שלי (מצחיק שזה בדיוק מה שדינה חברתה הטובה אמרה, בלי לדעת שכבר כתבתי את זה). להיות אמא זו עבודה קשה, אצל אמא שלי זה התחיל אומנם מאוחר בשל הנסיבות, אבל כמו כל דבר שהיא עשתה בחיים ברגע שזה קרה זה היה עד הסוף.
- למיטב ידיעתי אני המקרה היחיד בארץ שבו רשות הילד הציעה להורה להחזיר ילד מאימוץ בשל הפיכתה לאלמנה. מבחינת אמא שלי זו אפילו לא הייתה שאלה לגיטימית – החלטה זו החלטה.
 - בכיתה ד' כשהמחנכת רצתה להעביר אותי לכיתה מיוחדת אמא שלי לא הסכימה - לא קרה - החלטה זו החלטה.
 - לבית ספר תיכון עשתה הכל כדי שאתקבל ללמוד מה שרציתי – ככה היא החליטה וכך היה.
 - כבן יחיד למשפחה שכולה, כשהסכימה לחתום על גיוסי למקום באמת, אבל באמת הכי מסוכן בצבא זה היה בלתי נתפס. אבל זו היתה אמא שלי.
 - כל אחד צריך לתת את המקסימום וכשהחלטה שלה היתה לאפשר, אז זה עד הסוף. אני חושב שלאורך כל הדרך היה חשוב לה שאני אממש את הפוטנציאל.
 - היא גם החליטה שהדרך להשיג את זה תהיה בחשיפה לעולם ידע נרחב - ובזה היא הצליחה! היא הפגיזה אותי בידע וחשפה אותי מגיל אפס לכל תחום.
 - רק כדי לסבר את האוזן:
 - אהבת הארץ הונחלה בחרישת הארץ (ברנו 12) מהחרמון ועד ימית, בעשרות או אפילו מאות טיולים. בצופים ובחוג ספור של החברה להגנת הטבע.
 - אומנות הונגשה ע"י טיולים בהמון מוזיאונים בעולם (אז עוד בקושי נסעו מפה לחו"ל) ואני כילד הייתי בעשרות מוזיאונים והדרך היה מלא בחותמות מרחבי העולם.
 - אל המוזיקה חשפה אותי בהקשבה אין סופית למוסיקה קלאסית וקונצרטים בפילהרמונית. זה המשיך בלימוד פסנתר (הייתי בן 5 והיה לי פסנתר כנף בבית) ונגמר בלימוד כלי הקשה אצל נגן כלי הקשה הראשי של הפילהרמונית ובמערכת תופים בבית.
 - גם בחוגים לא היה לי חסך, מגידו וטניס ועד נוער שוחר מדע ומחשבים (שאו עוד בקושי היו). בקיצור השקיעה בי בלי סוף כי האמינה שזו הדרך. היא לא התבלבלה והמשיכה לדחוף גם כשאכזבתי - אבל היום אני מאמין שהיא הייתה גאה בתוצאה. כתבתי עליה ועלי בגלל שאני חושב שאני הייתי הדבר החשוב לה ביותר – ממש חייה בשבילי.
 - כל השנים ידעתי שהיא פועלת רבות בהנצחה של חטיבה 188 מחד גיסא, וברוחת החיילים האלמנות והיתומים מאידך גיסא. אבל אני חושב שאף פעם לא הבנתי כמה זה גדול ועוצמתי.
 - עוד כשהייתי ילד אני זוכר אין סוף ישיבות של העמותה. המון פגישות עם קצינים בכל הדרגות, ויכוחים והתייעצות לגבי כל פיפס, החל באיך לגייס כספים, מה עושים עם הכסף, איך מטפלים בחיילים, איך דואגים להם, וממשיך בהקמת אנדרטה או חדר הנצחה. עם השנים הפעילות רק הלכה והתרחבה: ארגון של הקייטנה החטיבתית (אז עוד היה מותר) ואחר כך גם בקייטנות ומפעלים חייליים באולגה ובקנדה במסגרת רעות השריונאים. תמיד הצחיק אותי שהיתה אומרת "אנחנו מורידים את האלמנות לים המלח" או "אנחנו מארגנים קייטנה ליתומים" כאילו היא לא קשורה - היא חלק בלתי נפרד מהארגון/ההנהלה.
 - במשך שנים הבית שלנו היה המטה, המחסן ופס הייצור לחבילות עבור המפעלים השונים, החל מאיסוף תרומות מארגונים וגופים שונים ותפעול מתנדבים שבאים לעזור לארוז מאות חבילות לפני החגים ולקראת הקייטנות. אמא שלי לא יכלה לעצור, היא תמיד חיפשה איך לעשות, איך לעזור ואיפה לקדם נושאים וכמובן שזה המשיך גם בפלטפורמה הרחבה בלטרון.
 - יש לי אולי עוד 1000 סיפורים אבל הם לא חשובים, כשאני מסתכל על הקהל פה אני מתפעל! אני מבין שגם אני לא הבנתי את הגודל שלה. ממש לא הבנתי כמה גדולה היכולת שלה להביא ולחבר אנשים לעשייה, אני מתפעל מהערכה וההוקרה שלכם אליה ואני מקווה שהיא סוף סוף הבינה כמה אנשים הוקירו אותה ואת תרומתה.
 - לאמא שלי היו עוד שני נושאים שהיו חשובים לה – בעלי חיים ועבודת טלאים (Quilt):
 - אמא שלי אהבה חיות, אני חושב שעבורה הן היו חשובות לא פחות מאנשים. כשהייתי ילד היינו צוחקים שחוף מפיל שתכף ניקנה, בבית היו את כל החיות - נמלים, דגים, תולעי משי, תוכים, ארנבות, אוגרים וכמובן כלבים. הכל התחיל משוט (ידעתם/ניחשתם נכון – על שם הטנק). כלב רועה גרמני שאבא שלי הביא כדי שישמור עליה כשהוא לא נמצא. הוא היה כל כך חכם שאמא שלי היתה שולחת אותו לקצב להביא בשר לבד. אחרי שאבא שלי נהרג הוא למעשה היה חלק מהמשפחה, האח הגדול שלי, וליטרלי אכלנו מאותו מסטינג (יש לי הוכחות). אני חושב שהוא לימד את אמא שלי איך אפשר וצריך להבין ולהתייחס לבעלי חיים. מאז המצב רק החמיר היו שנים שהיו לנו 5 כלבים בבית, במקביל לבעלי חיים אחרים, אבל אני לא מתחרט לרגע. הכלב האחרון של אמא שלי היה חמודי שאותו אני הבאתי בערב פסח אחד והוא נישאר כ-16 שנה, ודרכו היא הנחילה לילדי את האהבה לבעלי חיים. חינוך כבר אמרתי.

לתפור במכונת תפירה כבר ידעתי בגיל 6, ככה זה שאתה בן של מורה למלאכה. את עבודות הטלאים הכרתי בערך בגיל 10 ואני רוצה להגיד לכם שזה סיוט לילד כשיש לך אמא שהצבא זורם לה בעורקים, כל הזמן קיבלתי פקודות תפרוש את הבד, צריך למתוח את האורלון, לחבר את הסיכות ועוד 100 משימות מעצבנות. יש בזה צד חינוכי, למדתי להקפיד על פרטים, לדייק ולתכנן, בסוף היו יוצאות לאמא שלי עבודות מעלפות והגאוה הזו ביצירה שלה תמיד מילאה את המצברים. וכן גם פה היא המשיכה בדרך עד הסוף ודאגה להביא גם את הנכדים "לזמן איכות/עבודות עם סבתא" (תלוי בעייני המתבונן) – כן גם זה היה חינוך. היחסים של ושל אמא שלי היו מורכבים, בכל זאת רק שני אנשים בבית. הרבה פעמים שואלים אותי למה לא פתחתי את תיק האימוץ ואני תמיד עונה בשביל מה?

זו האישה שנתנה לי את חייה, שכל חוויות הילדות שלי באות ממנה אז מה זה בכלל משנה. אני בטוח שלא הצלחתי לתת פה סקירה של 360 מעלות על מי זו אתי בן-שהם. אני חושב שזה לא ממש אפשרי ותקצר היריעה, אבל רציתי שתדעו ותכירו אותה מעוד כיוונים. אני בטוח שיש המון זוויות שאתם ראיתם ואני לא מכיר אשמח עם תשלימו לי חוסרים.

אני יכול לסכם את מה אתי בן-שהם הייתה עבורי במילה – אמא!